

Довідково

Григорій Андрійович Карєв народився у с. Бежбайраках Новоукраїнського району на Кіровоградщині. Рано почав трудову діяльність: спершу вантажником, потім автогенником на новобудовах першої п'ятирічки. З того ж часу друкує вірші й фейлетони. З 1932 р. був кореспондентом обласної української газети «Ленінський шлях» у Воронежі, працював учителем, секретарем райради, інструктором Курського облвиконкому. З 1936 по 1961 р. служив у лавах Військово-Морських Сил. Брав участь в обороні Одеси, в боях на Волзі. У роки війни Г. Карєв був комісаром загону морської піхоти й не раз піднімав підрозділи уславлених чорних бушлатів у навальні атаки і запеклі багнетні контратаки. У післявоєнні роки працював військовим кореспондентом у Заполяр'ї, на Тихому океані, на Балтиці. В 1954 р. закінчив морський факультет Військово-політичної академії ім В.І. Леніна. Нагороджений орденами й медалями.

Писав російською мовою.

У творчому доробку письменника-фронтовика – вірші «Вымпел» (1945), «Соленый ветер» (1981); нариси «В гостях у финнов» (1959), «Алексей Лобченко - герой» (1959), оповідання «На океанской волне» (1962), «Тайфун» (1963), «Одетые в бушлаты» (1964), «Мандат капитан-лейтенанта Юникова» (1978), «Шли мальчишки в огонь» (1982); повісті «В морской пучине» (1961), «Экипаж «Бедового» (1962), «Синее безмолвие» (1962), «Твой сын, Одесса!» (1969) та романи «Пылающий берег» (1966), «Хлеб мой, моя вода» (1974), «Зеленые орехи» (1985) та ін. За повістю «Твой сын, Одесса!» поставлено однойменну п'єсу та знято художній фільм «Мальчишку называли капитаном» на Одеській кіностудії (1973). Сценарій написаний І. Воробйовим, режисер М. Толмачов. Кінострічка воскрешає одну з яскравих сторінок історії Одеси – дії партизанського загону В.О. Молодцова-Бадаєва.

Пішов із життя Григорій Андрійович Карєв 2 листопада 1992 року, залишивши для нащадків цікаву літературну спадщину моряка часів Великої Вітчизняної війни, захисника чорноморських міст-героїв.